

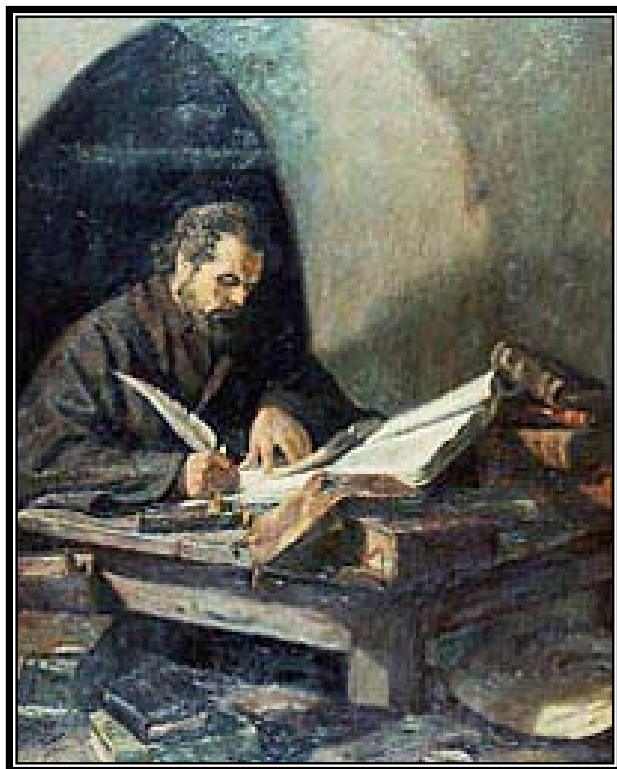

1 НОЕМВРИ - ДЕН НА НАРОДНИТЕ БУДИТЕЛИ!

В преходни периоди, когато обществото търси нови пътища за развитие, се създава хаос, в който човешкият индивид трудно осъзнава себе си. Човек се лута в дебрите на безверието, за да намери брод към себе си и към другите.

Личността безкрайно страда, когато загуби верния път, възвишената цел. Безверието започва да граби душите. Всеки народ в кризисни моменти търси своето Спасение и своите Апостоли. За нас, българите, спасението откряй време е твърдостта и устойчивостта на националния ни дух.

Когато всичко изглежда изгубено и има реална опасност народът ни да се асимилира под влияние на чуждопоклонничеството, тогава се явяват възрожденците апостоли. Отец Паусий зове народа да знае своя род и език. С публицистичен патос той заклеждам явява отцеругателите и припомня, че българите са имали славни мигове, че те не трябва да забравят величието на историята си: „О, неразумни и юроде, поради что се срамиш да се наречеш болгарин...” Гордостта на Паусий, чувството за национално достойнство, така необходимо днес!

Денят на народните будители възниква в трудното време на душевна разруха след Първата световна война. За българското общество е рухнал възрожденският идеал. За мнозина е ясна реалната заплаха от разпадане на националната ни ценностна система.

В такъв момент българите избират опита на своето общество. Те се вглеждат към най-светлите имена на българското духовно минало. Търсят съприкосновение с онези, които в трудно и безперспективно време с моцта на своята мисъл са връщали равновесието и духовната им стабилност.

Нека на първи ноември да си припомним делото на народните будители! Да отдадем дължимото на хората, защитили правото си на свобода, вярата си в народността и човека. Да съхраним в сърцата си славните добродетели на нашите предци! Поклон!

От редакционния екип

Клуб „Опознай и съхрани българското“

На 7.06.2012 г. между учениците от шести клас на НСОУ „София“ се проведе състезание на тема „Моята България“. Всеки клас бе представен от отбор. Отборите носеха имената на български столици - отбор „София“ (6^а клас), отбор „Преслав“ (6^б клас), отбор „Търново“ (6^в клас), отбор „Плиска“ (6^г клас).

Състезанието протече в три кръга. В първия кръг участниците отговаряха на въпроси от следните тематични области - „Манастирите в България“, „Християнските църкви“, „Българските средновековни крепости“,

„Религиозни центрове“. Предварително бяха подготвени макети от самите тях, като те трябваше да разпознаят обектите и да разкажат най-важното за тях.

Във втори кръг състезателите отговаряха на въпроси, а в трети - представяха презентации, свързани със значими събития. Отбор „София“ ни запозна с Руско-турската освободителна война, отбор „Преслав“ - със Съединението, отбор „Търново“ - с Априлското въстание, а отбор „Плиска“ - с Балканската война.

Състезанието беше много оспорвано. Участниците показаха знания и съобразителност.

Компетентното жури в лицето на г-н Николай Димитров, г-жа Диана Димчева и ученичката от XI клас - Владимира Владимирова, беше затруднено при определяне на победителите. В крайна сметка класирането бе следното. Първо място завоюва отбор „Плиска“ (Теди, Любимка, Мариана, Силене и Никол от 6^г клас). На второ място се класира отбор „София“ (Николай, Димитър, Надя, Гургана, Ния Кончева от 6^а клас), на трето - отбор „Търново“ (Янис, Петя, Павел, Милена от 6^в клас), а на четвърто - отбор „Преслав“ (Кристина, Симона, Павел и Божидар от 6^б клас). Всички участници получиха медали и предметни награди.

История на костюма през вековете – студио „Арт дизайн“

Студио „Арт дизайн“

Замисляли ли сте се каква е ролята на красотата в живота на хората?

Учениците от студио „Арт дизайн“ са разбрали, че красотата е в малките неща, които ни заобикалят. Затова и изборът на надслов при представяне на годишната им продукция за миналата учебна година не е случаен.

„Рисуваме красотата“ бе темата на тяхната изложба. Събитието се състоя на 5 юни 2012 г., а негов любезен домакин стана Нов български университет. Със своите картини малките художници ни доказаха, че красотата е навсякъде около нас, само трябва да я забележим.

Първият учебен ден

И тази година не беше по-различно. Лятото отлетя твърде бързо, а пред мен се задаваше една наистина трудна и изискваща упорита работа учебна година. Голям зор е в седми клас, отсега ви казвам. Но още самото му начало беше голямо предизвикателство за мен...

До началото на учебната година оставаше около седмица. Аз тъкмо се бях върнала в София, с идеята да се насладя на оставащото ми свободно време. Един ден, докато си стоях вкъщи, мама ми звънна и ме попита дали съм съгласна да участвам в откриването на учебната година. Аз бях много изненадана и без да се замисля, отговорих, че много ще се радвам да го направя. Тогава обаче съвсем не предполагах какво ме очакваше.

Още на следващия ден отидох в училище, където се срещнах с 2-жа Тухчиева и 2-жа Митковска, които ми връчиха сценария и ми казаха, че ще открия учебната година заедно с Митко. За мен това не представляваше проблем. И преди съм била на сцена и не ме притесняваше. С удоволствие четях сценария отново и отново пред госпожите, сама пред огледалото, четях го на мама, на баба, та дори и на малката ми сестра.

Когато настъпи дългоочакваният ден, аз се събудих и си помислих: "Вики, вече си в седми клас! Кога порасна толкова?!" Приготвих се, взех си сценария и се запътих към училище.

Пристигнах по-рано от останалите.

Училищният двор беше празен. Имаше 2-3 деца, вероятно нетърпеливи първокласници, и много учители. Веднага отидох при 2-жа Митковска, която очакваше балоните, поздравих я и ѝ казах, че съм готова за последната репетиция.

Малко преди началото на тържественото откриване, всички се бяха събрали в училището. Дворът беше пълен с радостни родители, развълнувани ученици и учители. Бях уверена и готова да изляза пред всички и да го прочета. В момента, в който застанах пред микрофона, нещата се промениха.

Всички тези хора се бяха втренчили в мен и очакваха да открия учебната година. От мен зависеше представянето на училището пред новите ученици. Аз бях тази, която всички гледаха и обсъждаха. Поех си дълбоко дъх, настроих микрофона и започнах да чета репликите си. В началото бях притеснена, но после, когато видях усмихнатите лица на всички онези хора пред мен, аз знаех, че се справям добре и няма нужда да се напрегам!

Откриването мина чудесно! Родителите и учениците бяха доволни, вокалната група ни забавляваше, а членовете на училищния клуб "Хороводец" ни изтанцуваха едно истинско българско хоро! Всичко мина чудесно! Сега обаче ни предстои поредната учебна година! Успех!

Виктория Рангелова VII²

Лекоатлетически турнир

Сутринта на 27 септември учениците от 5 и 6 клас се събрахме пред физкултурния салон на училището. Всички говорехме въодушеено за предстоящото състезание по лека атлетика и се вълнувахме. Беше ни обзела състезателната тръпка. След малко бусчетата, които трябваше да ни превозят до стадион „Васил Левски“, пристигнаха. Докато пътувахме, напрежението още повече се засилваше.

Най-накрая пристигнахме, стоварихме багажа си и нахлузахме екипите. Беше горещ слънчев ден. Седнахме на пейките и зачакахме да дойде нашия ред.

Ето, че той дойде. Аз, Криси и другите момичета трябваше да бягаме 60 метра. Отидохме на старта. „Едно, две, три... бум!“ Човекът натисна пистолета и ние започнахме да се надбягваме. Докато заставахме на стартовата линия, аз бях толкова притеснена и си мислех, че всеки миг ще припадна. Започна усилено надбягване, но за мой късмет аз бях първа. Имахме малка почивка и пак започна надбягването. Този път бях по-бавна и се класирах на 6-то място, но не се отчаях.

Докато ние, момичетата, се надбягвахме, момчетата се състезаваха в дисциплината „скок на дължина“. Даниел Дунчев от 6^б

клас скочи най-далече. После и ние отидохме на пясъка. Първите три скока бяха опитни – беше много забавно. Победителката, която взе златния медал, беше от 28 СОУ. Междувременно момчетата се надбягваха на 60 м. Златният медал взе Борис Линков от 6^б клас. Гледахме как малчуганите от I до IV клас се състезаваха. Марио от 4^б клас взе три златни медала, а Карина взе сребърен медал.

Учителката ни ми каза, че трябва да бягам на 300 м. Още на първите 150 м вече бях изморена, едва дотичах до финала. Тръгнахме си и аз бях малко разочарована от себе си, но се надявам другата година да съм първа.

Калина Попова VI^б

На първи ноември, Денят на народните будители, в 8.30 часа децата от прогимназиален етап от нашето училище тръгваме на екскурзия до Панагюрище и Копривцица. Времето е облачно и мрачно, но за сметка на това настроението ни е приповдигнато и енергично.

Първата ни спирка е Панагюрище. Там посещаваме Историческия музей, Дудековата къща и къщата на Райна Княгиня.

През града тече реката Луда Яна. Минаваме покрай нея с мисълта, че е някоя буйна река, но сме се излъгали.

Тръгваме към Историческия музей, където се съхранява копие от Панагюрското златно съкровище и автентичното знаме на Съединението. Влизаме в залата със съкровището, която е в подземие.

Онемяваме!!! То е точно като оригинала с всяка форма и извивка. Снимаме се и продължаваме към вътрешността на музея. Там е представена експозиция, посветена на Априлското въстание и възстановка на облеклото на въстаниците. В една от витрините стои

знамето с надпис „Съединението прави силата!“.

То все още се крепи, а е на повече от век. Тук трябва да отбележим, че българско знаме не е пленявано!

В двора на музея е показана реконструкция на възрожденска занаятчийска улица, където с автентични експонати и фигури на майсторите занаятчии са отразени главните занаяти през епохата на Възраждането.

Отправляме се към Дудековата къща. В нея при нахлуването на турските войски са се крили десетки жени, деца и старци. На стъпалата, където е убит Петър Дудеков, виждаме петна от кръв, а по стените има следи от куришуми.

Следващата ни спирка е къщата музей на Райна Княгиня. Още в двора забелязваме гроба на нейния баща, убит жестоко от турците.

Вътре, в къщата, има копие от знамето на Райна Попгеоргиева, която го ушива за Априлското въстание, а на горния етаж е стаичката, в която го е крила.

Качваме се отново в автобуса и потегляме към Копривцица, развълнувани от видяното преди малко. За жалост, времето се влошава, но ние сме изпълнени с надежда.

Там посещаваме Ослековата къща, гроба на Димчо Дебелянов и къщата на Тодор Каблешков.

От всички тези забележителности най-се трогнах от гроба на Димчо Дебелянов със скулптурата на майка му, която го чака да се завърне.

И така, нашата екскурзия свършва. Качваме се на автобуса, а по пътя свирим със свирките, които си купихме, и споделяме впечатленията от днешния ден, който никой от нас няма да забрави!

Мария Илиева VI°

В Деня на народните будители посетихме град Панагюрище. Това беше първата спирка от нашата екскурзия. При слизване от автобуса пред нас се изправи величественият паметник на Райна Княгиня. На него тя държи ушитото от нея знаме с надпис „Свобода или смърт“.

Направихме си снимка за спомен и се отправихме към Историческия музей. Интересът в този ден към него беше голям - имаше ученици и от други софийски училища.

Най-напред влязохме в залата „Археология“. В нея видяхме оригинални находки, открити при разкопки в землището на Панагюрище. Разбрахме от беседата, че този български град, разположен в гнките на Средна гора, има древна история.

След като се изкачихме по стълбите, се озовахме в най-голямата зала. В нея бе изложена експозиция, посветена на Априлското въстание.

Имах усещането, че се връщам много назад във времето и че историята минава покрай мен!

Естествено момчетата се впечатлихме най-много от оръжията на въстаниците. Имаше автентични черешови топчета! Видяхме как са били облечени и самите въстаници. В тази част на залата всички си направихме обща снимка.

Разбрахме, че панагюрци са взели дейно участие и при организиране Съединението на България. Нещо повече - тук се пази знамето на самото Съединение! Гледахме с възхищение тази светиня за борците за нашето обединение.

Излишно е да казвам, че централно място в музея е отредено на копиеето на Панагюрското златно съкровище. Съзрцаването на творението на древните траки е

Панагюрското златно съкровище

преживяване, което никога не се забравя!

В двора на музея има макет на възрожденска чаршия. Представени са занаятите, характерни за панагюрския край - абаджийство (производство на вълнени тъкани), златарство, мутафчийство (изработка на изделия от козина), кожухарство, бакърджийство, климарство.

Посещението на Панагюрище обогати не само нашите познания по българска история, но и нашите емоции. Това беше един урок по родолюбие в Деня на народните будители!

Димитър Стаменов VI⁶

В мразовитото утро на 8 декември 1949 година трима братя - Павел, Петко и Михаил Дейкови - работят заедно в района на керемидената фабрика „Мерул“ край Панагюрище. Петко натиска с бела вече разрохканата глина... и тогава нещо лъсва. Братята са объркани и възбудени. Внимателно изваждат и преброяват предметите, измиват ги в близката река Мерул и ги поставят на една дъска да се изчедят. Пред тях и надошлите работници блясва с цялото си великолепие приказан златен сервиз с причудливи форми.

Панагюрското златно съкровище се състои от девет съда, изработени от чисто злато (23 карата), с общо тегло 6,164 кг. Най-големият съд е амфора-ритон, седем са ритони - три с форма на женски глави, два ритона с форма на глава на елен, един ритон с форма на глава на овен, един ритон като протоме (предната половина на тялото) на козел. Най-вероятно комплектът е служел за пиене на вино в религиозна, тържествена или битова обстановка. А съществува и мнение, че той е бил предназначен за ритуално пречистване на течност, може би пак вино, чрез преливане от съд в съд. Основната украса на съдовете представлява митологични сцени.

Всъщност стойността на съкровището не е в килограмите злато, а в изязната изработка - изключително фина, с изумително художествено майсторство, направена по технология от IV век в. пр. Хр., неразгадана до днес. Обозначенията върху фиалата и два от съдовете свързват изработването му с гр. Ламсак.

По време на посещението ни в Панагюрище на първи ноември 2012 година, ние разгледахме копие на съкровището (в момента то е в Националния исторически музей в Бояна, но в края на годината отново ще започне турнето си около света). Не знам дали някой от съучениците ми забеляза, че на ритоните с животински мотиви има изписани имена (на гръцко-старобългарски език вероятно). Успях да разчета някои от тях: Афродита, Аполо. Имаше едно, което приличаше на Зевс. Това доказва, че траките са използвали гръцки език или някакво подобие на него.

Илиана Тонкова VI⁶

В последната нощ на октомври хората по цял свят празнуват Хелоуин или Все светии, маскирайки се с всевъзможни костюми - на вампири, вещици, пирати, призраци. По традиция на празника се носят страшни костюми, правят се тиквени фенери и се обикалят съседите, които раздават бонбони и сладки на малките деца, за да не станат "цел" на техните игри.

Произход на празника

Празникът Все светии е католически. Утвърден е от папа Григорий Четвърти през 853 г. като ден за почит към всички християнски светци и мъченици, който в страните с голямо келтско население съвпаднал и се смесил с традиционно съществуващия езически празник.

Празникът произхожда от древните келти, които празнували своята Нова година - Хелоуин (Samhain) - в края на октомври. Те

вярвали, че в нощта срещу Нова година се отваря границата между мъртвите и живите, а сенките на умрелите през изминалата година навещават Земята. Тези души търсели живи тела, в които да се вселят. Затова живите се маскирали с животински кожи и страшни маски с надеждата да уплашат привиденията и да се предпазят от тях. Оставяли им храна отвън, за да не влизат в домовете им. След това се събирали около големи огньове, запалени от жреците, и правели предсказания за зимата. На края на събирането всеки взимал въглен от огъня и с него палел огнището си.

Традицията

Неотменна част от Хелоуин е тиквеният фенер, наречен Светещият Джак. Кръстен е на ирландски пианица, който успял три пъти да надхитри дявола. След последната им уговорка да живее спокоен живот още десет години, Джак внезапно починал. Тъй като бил грешник, не можел да отиде в Рая, а заради сделката си с дявола, не можел да отиде и в Ада. На прага дяволът му дал въглен от Ада, който Джак поставил в издълбана ряпа, след това тръгнал да скита по света в очакване на Страшния съд. Когато празникът се пренесъл в Америка, ряпата е заменена от тиквата.

Хелоуин е особено популярен в Ирландия, Великобритания, САЩ и Канада, в Латинска Америка и Испания, а напоследък се посреща с голям интерес и в България. На този празник децата се обличат в страшни костюми и ходят от врата на врата, искайки сладкиши. Ако някой откаже да им даде, трябва да му бъде спретнат номер за наказание.

За празника на Все светии има редица поверия. Ето някои от тях.

Ако застанеш на кръстопът в този ден, ще чуеш как вятърът ти нашепва неща от миналото в ухото.

Ако гледаш пламъка на свещта в нощта на Хелоуин, ще надникнеш в бъдещето.

Ако пламъкът на свещта стане син, в стаята има дух.

Тиквеният фенер държи злите духове далече от нас.

Всеки, роден на Хелоуин, може да общува с духовете.

В миналото се е смятало, че вещиците се страхуват от коне, затова са яхнали метли. По тази причина някои хора слагат подкова на вратата, за да плашат вещиците.

Ако на Хелоуин си сложиш дрехите наобратно и започнеш да

вървиш назад, ще срещнеш вещица.

Ако чуete стъпки зад гърба си на Хелоуин, не се обръщайте! Поверието гласи, че така ще предизвикате смъртта.

Видиш ли паяк в нощта на Хелоуин, това може би е духът на любим човек, който те наблюдава.

Ако черна котка ти пресече пътя на Хелоуин, това носи късмет. Ако котката е бяла, е на нещастие.

На Хелоуин се правят най-точните гадания за бъдещето.

Момичетата, които през нощта на Хелоуин отидат с фенера до поток или река, ще видят образа на бъдещия си съпруг във водата.

На този ден границата между света на видимото и невидимото е най-тънка.

За да проверим какви са нагласите на учениците от НСОУ „София“ към празника Хелоуин, няколко репортери на вестник „Седми час“ проведохме анкетно проучване. Анкетираниите бяха любезни да отговорят на въпросите, които им зададохме, а ето и резултатите.

1. Празнувате ли Хелоуин?

Около 99% от децата празнуват Хелоуин.

2. Ако отговорът е „да“, откога празнувате?

Повечето ученици празнуват от 2-3 години, а някои от доста повече време.

„Празнувам от седемгодишна възраст“ (Асия Сайфи, 6а клас)

„Празнувам от седемгодишна.“ (Анастасия Односталко, 6б клас)

„Ще празнувам за първа година.“ (Мария Илиева, 6б)

3. Вярвате ли в духове?

Повече от 80% от децата от прогимназията в НСОУ „София“ не вярват в духове.

„Не вярвам, защото те са измислица.“ (Ирина Петрова, 6а клас)

Но има и такива, които вярват:

„Вярвам, че съществуват духове, но не във формата, в която ги описват повечето хора. Има доказателства за това.“

(Илиана Тонкова, 6б клас, репортер на вестника)

4. Какво знаете за празника?

Някои от учениците са чували за ирландските му корени, а други познават американската версия.

„Знам, че празникът е келтски. Преди векове в Ирландия хората масово са се страхували от злите сили. Било забранено да се стои сам на Все светии у дома и затова цялото село се събирало на най-големия площад и стояло около огъня цяла нощ.“ (Илиана Тонкова, 6б клас)

„На празника се носят страшни костюми, правят се тиквени фенери и се обикалят съседите, които раздават

бонбони и сладки на малките деца“. (Асия Сайфи, 6а клас)

5. Какъв костюм бихте облекли на този ден? А какъв номер сте си подготвили?

Костюмите са най-различни: на дух, скелет, вампир, червената шапчица, пингвин, каубой. Номерът: главно да замерват с яйца хората, които не им дадат лакомства.

„Тази година ще съм вампир. А за номера не е сигурно, защото ще бъда в група и това се решава с общо съгласие, но ще е забавно!“ (Илиана Тонкова, 6б клас)

„Бих облякла костюм на скелет. Все още не съм измислила.“ (Ванина, 5б)

„Костюмът е на рапър. Номерът ще е, ако хората не ни дадат лакомства, след 3 минути да чуят алармата на колата си.“ (Кирил, 6б)

„Костюмът ми ще е на Снежна кралица. Номерът ми ще е да разменя мястото на солта и захарта за кафето на нашите.“ (Анастасия Односталко, 6б)

„Ще бъда вещица. Смятам да увия къщата с тоалетна хартия, ако не получа лакомства.“ (Никол, 6а)

„Тингвин. Ще танцувам танца на пингвина.“ (анонимен)

„Костюмът ми е на Червената шапчица. Да си призная нямам номер.“ (Мария-Антоанета, 6а)

„Бих се облякла като вампир, но костюмите бяха свършили. Номерът е да поля с боя този, който влезе в стаята ми, или да го изплаша.“ (Пламена, 6б)

„Ще бъда каубой и мисля да взема кон под наем. За номер съм подготвил яйца, хартия или ласо. Трик или номер?“ (Явор, 6а)

„Аз ще съм дух. Надявам се да ми дадат сладки, за да не погодя номер на някого. Мисля да замерям с яйца.“ (Симона, 5а)

„Ще се облека с костюм на вещица и ако хората не дадат лакомства, ще ги замерим с яйца“. (Мария Илиева, 6б)

Децата от целия свят празнуват на 31 октомври Хелоуин. На този ден те се обличат като вампири, вещици и други страхотии и обикалят по къщите за лакомства.

Тази година и аз реших да пробвам. Облякох вечерския си костюм и заедно с моята приятелка Илиана, която беше вампир, тръгнахме към уговорената среща.

Бяхме група деца, някъде около двадесет. Обикаляхме от блок на блок в търсене на сладкиши. Имаше колкото хора, толкова и различни гледни точки за празника. Някои тръгнаха вратата, други се уплашиха, а трети ни дадоха цяла торба с лакомства.

Никога няма да забравя този ден, пълен с положителни емоции, забавление и убийствена доза сладко!

Мария Илиева VI^б

В нощта на Все свети се прибрах от репетиция на вокалната група „Врабчета“ и започнах приготовленията за

Учениците от V^а клас

имахме запаси от сладки неща.

празника. Гримирах лицето си в бяло, начервих се и си сложих черни, тъмносини и червени сенки. Сложих си и вампирските зъби. Брат ми се облече като духче. Направихме си тиквени фенери, сложихме свещи и ги запалихме.

Голямото обикаляне започна. Първо обиколихме блока и събрахме доста лакомства, след това обиколихме и другите къщи. Беше много забавно. За дълго време

Калина Попова VI^б

Беше ни супер забавно - групичката, която се бяхме събрали! Целихме къщите с яйца и балони, пълни с брашно и вода! Събрахме около 30-35 лева и доста сладки!

Сара Затини VI^а

Как празнувам Андреевден

Моят баща се казва Андрей. Брат ми също. Затова на Андреевден ние си имаме двоен празник. На 30 ноември аз и мама приготвяме празнична вечеря. На масата слагаме салати, варени картофи и задължително някакво месо, защото мъжете в нашето семейство обичат месо. За пиене слагаме домашно вино и домашна ракия и очакваме нашите приятели.

Когато дойдат гостите, ние сядаме на масата, но преди това вдигаме тост за именниците. После ги поливаме с вода, за да им върви като по вода, и едва тогава започваме да се храним. Ето как празнуваме Андреевден с моето семейство.

Анастасия Односталко VI^б

Редакционен екип:

Учениците от VI^б клас, участници в клуб „Млад журналист“.

Ръководител - Миглена Митковска

